

OBEC MODRÁ

Bazilika Velehrad

Velehrad je jedním z nejvýznamnějších poutních míst Moravy. Historie tohoto místa se začala psát před více než 800 lety, kdy do údolí říčky Salašky přišlo prvních 12 cisterciáckých mnichů, aby nedaleko obce Veligrad (dnešní Staré Město) vybudovali svůj klášter. Právě na základě své polohy dostal klášter své jméno a stal se záhy nositelem mnohem starší duchovní tradice, která sahá až do 9. století, kdy na Moravu přišli slovanští věrozvěstové Konstantin a Metoděj. A tak již po staletí na Velehrad proudí tisíce poutníků, k nimž se připojil v roce 1990 také papež Jan Pavel II..

Zakladateli kláštera byli moravský markrabě Vladislav Jindřich se svým bratrem Přemyslem Otakarem I. a olomoucký biskup Robert. Výstavba kostela byla zahájena patrně v letech 1210-1215. Jako většina cisterciáckých kostelů přijal patrocinium Nanebevzetí Panny Marie. (Spolupatronát Cyrila a Metoděje byl připojen až v roce 1932 dekretem papeže Pia XI. Titulem bazilika byl chrám vyznamenán v roce 1928 z rozhodnutí papeže Pia XI.).

V roce 1784 byl velehradský klášter zrušen Josefem II. Klášterní majetek byl rozchvácen, areál kláštera střídal majitele a klášterní kostel se stal kostelem farním. Obnovy a rozvoje se dočkal kostel v souvislosti se sílícím cyrilometodějským kultem a příchodem jezuitů na Velehrad v roce 1890. Jezuité zřídili v objektu kláštera řádové gymnázium, které bylo později nacisty a po té komunisty zrušeno. V období komunismu byl do areálu přestěhován Ústav sociální péče. V roce 1990 se na Velehrad vrátili Jezuité a v roce 2004 bylo obnoveno gymnázium, které nese jméno arcibiskupa A. C. Stojana.

Z vnitřní výzdoby by neměla uniknout naší pozornosti velkoryse řešená klenba s malbami, které opticky zvedají strop o dvě patra. Autorem fresek v hlavní a příčné lodi je Ignác Egstein. Uprostřed vidíme nebe s Nejsvětější Trojicí a Matkou Boží. Blíž k presbytáři je zachycena událost, která se odehrála v roce 1421 na stupních oltáře – upálení sedmi cisterciáků včetně opata Jana husitskými vojáky a zkáza kláštera. Na opačné straně vidíme křest krále Svatopluka, který pozval věrozvěsty na Moravu.

V závěru baziliky je vybudován mohutný kůr, který nese bohatě zdobené, rozměrné varhany. Ty mají 3 manuály, 60 rejstříků a 5521 píšťal. Zatímco mechanika pochází ze 20. století, řezby jsou barokní. Vrcholem figurální výzdoby prospektu varhan je scéna Zvěstování. Mezi křídly varhan je prolomeno okno s vitráží představující Pannu Marii jako Královnu nebes, před níž klečí sv. Cyril a Metoděj. Bohatě jsou zdobeny rovněž boční kaple, kde malířskou výzdobu doplňují sochy a štukový dekor. Zvláštní pozornost si zasluhují kaple sv. Cyrila a Metoděje s legendárními výjevy z jejich života a kaple sv. Floriána, kde je umístěn obraz soluňských bratří od polského malíře Matejky. Obraz byl věnován bazilice polskými poutníky v rámci 1000. výročí úmrtí sv. Metoděje v roce 1885.

Mezi kaple sv. Cyrila a sv. Máří Magdalény byla vsazena kazatelna. Je přisuzována italské řezbářské dílně Baltassara Fontany, který vybudoval v bazilice také zděné oltáře se sochami. Na stříšce kazatelny je alegorická postava církve s atributy božských ctností – s křížem (víra), kotvou (naděje) a kalichem (láska).

Skutečný skvost barokního řezbářství představují chórové lavice, které kryjí dvě a dvě postranní kaple. Ornamentika řezeb (bylo použito 3 druhů dřeva) čerpá inspiraci z domácího prostředí. Figurální výzdoba představuje apoštoly, anděly a světce z cisterciácké a benediktinské řeholní rodiny.

Kompozicím, jež tvoří vzájemný protiklad, vévodí Kristus a Panna Maria.

V tzv. transeptu, neboli křížení lodí je možné pohlédnout do klenby barokní kupole, kde je vidět malba dokumentující založení kláštera. Výška klenby zde dosahuje 25 metrů. V pendativech – tak se říká trojúhelníkům v rozích křížení lodí – jsou působivé malby čtyř západních církevních otců. Jsou to sv. Augustin, sv. Ambrož, sv. Jeroným a sv. Řehoř Veliký. Do středu transeptu byl v roce 1985 (k výročí úmrtí sv. Metoděje) situován nový oltář od akad. sochaře Otmara Olivy. Před původní románskou apsidou je vystavěno mohutné štukové retabulum od Baldassarre Fontany. Do něj je vsazen obraz od Ignáce Raaba SJ ze 70. let 18. století s tématem Nanebevzetí Panny Marie. Původní oltář, na kterém je nyní umístěn svatostánek, pochází z roku 1864. Nechal jej na vlastní náklady pořídit olomoucký arcibiskup, kardinál Bedřich Fürstenberk v rámci miléniových oslav příchodu sv. Cyrila a Metoděje na Moravu v roce 1863. Oltář je z kararského mramoru v neorománském slohu. Ústřední výjev v čele oltáře zachycuje loučení sv. Metoděje s Moravany krátce před smrtí. Na pravé (epištolní) straně papež Hadrián II. schvaluje věrozvěstům slovanskou liturgii a udílí arcibiskupské paladium sv. Metoději. Na levé (evangelijní) straně se sv. Metoděj loučí s umírajícím Cyrilem. Po stranách presbytáře jsou dvě sousoší od kroměřížského sochaře Ferdinanda Neumanna. Na pravé straně jsou to spolupatroni Evropy svatí Cyril a Metoděj, vlevo knížata apoštolská svatí Petr a Pavel. V křížové lodi vytvořili cisterciáci kaple svým řádovým patronům sv. Benediktovi a sv. Bernardovi. Dominantní jsou zde velká štuková retabula, do nichž jsou vsazeny působivé obrazy Smrt sv. Benedikta a Vidění sv. Bernarda od M. L. Willmana. Nástěnné malby zachycují výjevy z jejich života. Za oltářem kaple sv. Benedikta je ukryta Královská kaple. V roce 1923 v ní byl pohřben olomoucký arcibiskup Antonín Cyril Stojan, mimořádná postava moravské církve konce devatenáctého a první čtvrtiny dvacátého století. Byl zahájen proces jeho beatifikace. Při návštěvě baziliky není možné minout ani kapli Panny Marie, Matky jednoty křesťanů. Nad oltářem se nachází obraz Panny Marie s Ježíškem od Emanuela Dítě z roku 1919. Je malován podle vzoru byzantské ikony z římské baziliky Panny Marie Větší. U vchodu do kaple najdeme křtitelnicu, kterou do baziliky věnovali v roce 1885 olomoučtí bohoslovci. Před zadními východy z baziliky vlevo od hlavního oltáře se nachází oltář Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a vpravo oltář sv. Ignáce z Loyoly, zakladatele řádu Tovaryšstva Ježíšova. Těmito vchody můžeme projít a zvenku shlédnout monumentální románský závěr baziliky. V blízkosti najdeme i vstup do lapidária a podzemí baziliky, kde můžeme spatřit fragmenty původního románsko-gotického chrámu.

Původní románsko-gotická bazilikální stavba byla budována podle stavebních tradic cisterciáků, které charakterizovala krása prostých linií a střídá výzdoba. Devadesát devět metrů dlouhá stavba byla rozvržena na půdorysu latinského kříže. Východní stranu uzavírala pětice apsid. V této podobě se kostel do dnešních časů nedochoval v důsledku tragických událostí, jež v průběhu dějin cisterciácký klášter postihly. V roce 1421 vypálili velehradské opatství moravští husité z Nedakonice. Klášter 150 let chátral. Nesnadného úkolu obnovy se ujal až opat Ekard ze Schwöben ve druhé polovině 16. století. Středověkou podobu však kostel ztratil až v důsledku obrovského požáru, který v klášteře vypukl v roce 1681. V důsledku této pohromy byl kostel radikálně přestavěn. Stavba byla zkrácena o chrámové průčelí s románským ústupkovitým portálem a nahrazena novým, jemuž dominují dvě věže. Boční lodě baziliky byly přezděny příčkami s pilastry, a tak vzniklo 14 samostatných postranních kaplí, z nichž 10 má oltáře a pod podlahou krypty. Z křížení lodí byla snesena 100 metrů vysoká renesanční věž a byla nahrazena kupolí s nízkou věží zvanou lucerna. Nyní je tedy bazilika dlouhá 86 m. Přes radikální zásahy si kostel uchoval ve svých proporcích a půdorysném schématu charakter románsko-gotické stavby.

Hora sv. Klimenta

Hora svatého Klimenta je jedním z duchovních míst, hluboce spjatých s historií Moravy. První písemné zprávy o této hoře, ukryté v tichu rozlehlých Chřibských lesů, pocházejí teprve až ze 14. století. Podle svědectví historických pramenů byla tato Hora dána před dávnými staletími králem Rastislavem svatému Konstantinu, Metodějovi a jejich žákům k rozjímavému životu. Ti zde našli místo ke kontemplaci, modlitbě i práci. V blízkosti chrámu byl vystaven monastýr, poustevna a byla zde také škola, středisko osvěty a výchovy. Jak praví Život Konstantina sepsaný pod vedením samotného arcibiskupa Metoděje: "Když přišel svatý Konstantin na Moravu, přijal ho Rastislav s velkou úctou a když shromáždil učedníky, oddal mu je na učení... a zanedlouho přeložil církevní řád, naučil je ranní službě boží, hodinkám, večerní, povečernici a mši a tam nechal učit také jiné nauky, gramatiku i muziku. I otevřely se, podle slov prorokových uši hluchých a poslouchali slova Písma, a jazyk zajímavých se stal jasným.

Hora svatého Klimenta, daná pod ochranu římského papeže a mučedníka, patrona soluňské mise sv. Klimenta, jehož tělesné ostatky zde byly uchovány, tak byla střediskem zbožnosti a vzdělanosti. Zde byl také sv. Metodějem roku 884 dokončen překlad svatých knih a na svátek sv. Dimitrije sloužena slavná bohoslužba jako dík za poskytnutou milost a pomoc. Z archeologických výzkumů je doloženo, že na této hoře v době velkomoravské v 9. století stála zděná kaple. O obytném prostoru z 9. století přináležejícím ke kapli se zmiňuje pouze Jindřich Wankl z Vlasteneckého muzejního spolku z Olomouce, který vedl výzkumy hradiska v letech 1885 - 1888 a který prý objevil základy samotného kláštera z doby cyrilometodějské, ale nijak blíže je nespécifikoval.

V roce 1903 až 1905 zde prováděl výzkumy brněnský poštovní oficiál R. Čechmánek, který uvádí v souvislosti s obytnými prostory, že mimo neúplných částí kláštera augustiniánského nic nenalezl. R. Čechmánek však objevil v kostelní lodi společný hrob sedmi jedinců a v kněžišti za oltářem kosterní pozůstatky jednoho jedince, které byly hlavně místními nadšenci vydávány za kostru Metodějovu. Antropologickou expertízou provedenou v roce 1950 Archeologickým ústavem ČSAV v Praze bylo staří kostry datováno dr. J. Chocholem do doby 13. až 15. století. Tím mýtus Metodějova pohřbu na hradisku sv. Klimenta padl. Z dalších zajímavých nálezů v této lokalitě je nález zlatého solidu císaře Theofila z let 839 až 842 koryčanským rodákem Vítězslavem Glouzou v roce 1912. Na Hoře sv. Klimenta se nachází valová opevnění z východní strany až trojnásobná, která obepínají hradisko o ploše 16 ha. Na akropoli pak základy středověkého kostela, který z původní kaple z 9. století dostavěli brněnští augustiniáni po roce 1358, a který existoval až do r. 1421, kdy tuto mnišskou komunitu napadli husité ze Strážnice. Po této pohromě už duchovní život na Hoře sv. Klimenta ustal. Kolem roku 1500 zde jako poustevník žil rytíř Smetana z Osvětiman.

Hrad Buchlov

Trojvrší Buchlova, Modly s kaplí sv. Barbory a Holého kopce patří k výrazným dominantám Slovácka. Ne nadarmo byly dva z těchto vrcholů osídleny již v pravěku. Na Modle se zachovaly zbytky opevnění z období lužických popelnicových polí a doby laténské, zatímco na Holém kopci z doby halštatské.

Samotné založení a stavba královského hradu Buchlova na strategicky významném vrcholu Chřibů, střežícího východní hranici Zemí Koruny České proti případným vpádům z uherské strany, jsou obestřeny rouškou tajemství. Chybí jakákoliv písemná zpráva, a tak se musíme řídit dochovanými kamenickými články. Počátky hradu lze tak klást do poloviny 13. století. Toto datování potvrzuje nalezený nejstarší kamenický kus, jímž je část románského oblouku, snad brány či chórové emporie kostela, s tzv. obloučkovým vlysem, která byla druhotně umístěna v přízemní hradní kuchyni, u paty pozdně románské západní věže. Oblouk je dílem kameníků cisterciácké kamenické huti, budující ve stejné době blízký velehradský klášter.

Název Buchlova se objevuje poprvé v přídomku jistého Protivy, zastávajícího zde patrně místo purkrabího, vedle něhož vykonával funkci správce okolních lesů, polí, luk a rybníků Albert ze Zdounek. V období 14. století v listinných pramenech čteme např. o úředníku Havlovi či purkrabím Hartmanu ze Střítěže.

Na rozhraní 14. a 15. století začal být hrad postupován markrabětem do zástavy královským věřitelům, k nimž pravděpodobně od roku 1406 patřili bratři Hanuš a Jindřich z Lichtenštejna a poté další příslušníci téhož rodu. V roce 1422 přichází na Buchlov uherský velmož Stibor ze Stibořic, významný protivník husitů, páni z Vítovic, z Mošnova, z Vajtmile, z Landštejna, z Postupic, Jan Boček Kuna z Kunštátu, páni z Cimburka a ze Zahrádky. Roku 1511 obdržel zástavní právo na hrad královskou listinou za zásluhy a se všemi privilegii velmož Arkleb Trnavský z Boskovic. Samotný akt se ale uskutečnil v době trvání platnosti zástavních práv pánů ze Zahrádky, proto de facto buchlovské zboží Arkleb nikdy nezískal. Skutečně prvními soukromými majiteli hradu byli od roku 1518 Žerotínové a od roku 1542 Zástřizlové, vlastníci zboží plných sto let. V první polovině 17. století získali Buchlov sňatkem Petřvaldové z Petřvaldu, kteří přesídlili v první polovině 18. století natrvalo do buchlovického zámku. Posledními majiteli panství se roku 1800 stali Berchtoldové z Uherčic, kteří je vlastnili do roku 1945. Už od první poloviny 19. století z hradu zřídili veřejně přístupné muzeum, pro něž nakupovali velké množství sbírek a jen díky tomu byla památka udržována a nestala se zříceninou.

Zámek Buchlovice

Zámek Buchlovice, ležící nedaleko majestátního hradu Buchlova, patří k nejvýznamnějším barokním šlechtickým sídlům na území České republiky. Kvalita architektury, rozsáhlé sbírky, proslulí majitelé i důležité místo v dějinách posledních let habsburské monarchie činí ze zámku místo, významem daleko přesahující hranice českých zemí. Stavba zámku byla zahájena těsně před rokem 1700 bohatým a urozeným hrabětem Janem Dětřichem Petřvaldským, který zámek zamýšlel jako galantní dar své manželce Anežce Eleonoře z italského rodu Collona. Snad proto byly u některého z předních vídeňských architektů té doby objednány italsky orientované plány ve stylu tak zvané villy rustica. Výsledkem několikrát přepracovaného architektonického konceptu je nejčistší příklad italské barokní vily ve středoevropském prostoru. Kolem zámku byla od začátku budována nádherná barokní zahrada, uchvacující svojí krásou už udivené současníky.

Význam zámku značně stoupl kolem roku 1900 za vlády hraběte Leopolda Berchtolda. Elegantní a šarmantní majitel působil v rakousko-uherských službách jako diplomat na velvyslanectvích v Londýně, Paříži a Petrohradě. V roce 1908 se na zámku konala pod jeho záštitou schůzka ruského a rakousko-uherského ministra zahraničních věcí, která vedla k politickému rozdělení sfér vlivu na Balkáně a následné anexi Bosny a Hercegoviny rakouskou armádou. Díky svým schopnostem byl Berchtold v roce 1912 jmenován předposledním rakouským ministrem zahraničních věcí. Z buchlovického zámku bylo poté vytvořeno reprezentativní sídlo, v jehož zdech přední politikové té doby rozhodovali o osudech Evropy. Právě z tohoto období pochází také současná podoba zámku i luxusně zařízené interiéry. Zcela mimořádný význam má také barokní zahrada a rozsáhlý anglický park, řazený mezi nejkrásnější historické zahrady v České republice.

Obec Modrá - prehliadka obcou, fotovoltaické osvetlenie a elektrárne, kultúrny dom, obecný úrad

Obec Modrá, pôvodným názvom Neudorf (1786), leží v krásnom prostredí podhŕí pohŕí Chřiby, asi 4 km od Starého Města a těsně susedí s Velehradem. V obci žije v súčasnosti 692 obyvateľ. Četné archeologické nálezy však dokazujú, že historie obce sahá do mnohem dřívější doby.

Nejvýznamnějším nálezem bylo odhalení pozůstatků kostelíku, jehož vznik je datován na přelom 8. a 9. století. Lokalita byla vyhlášena Národní kulturní památkou. První písemná zmínka o tomto kostelíku a dvorci, který k němu spolu s polnostmi náležel, je datována rokem 1202 a lze tedy uvedený rok považovat za první písemnou zmínku o zástavbě na území dnešní Modré. Při vjezdu do obce se nachází Socha Božího syna z roku 1703, kříž u hospody z roku 1876, socha Panny Marie u kapličky, kaplička z roku 1905, kříž na kopci k obci Velehrad z roku 1859, Svatojánský sloup - místní památka, která je umístěna při vstupu do obce, sv. Florian – patron hasičů. Další zajímavostí je kostelík sv. Jana Křtitele, který se stal symbolickým památníkem na Velkomoravskou říši, dále dřevěná rozhledna nad obcí, Králův stůl, na kterém dle pověsti spočinul v roce 1228 král Přemysl Otakar I. Při vjezdu do obcí Modrá a Velehrad se nachází Archeoskanzen Modrá - Velkomoravské sídliště středního Pomoraví.

Po roce 1990 proběhlo v Modré a okolí několik krajinářských změn, mezi kterými lze vyzvednout výstavbu a rekonstrukci 9 rybníků s možností využití k rekreaci i rybolovu. Při vjezdu do Modré se nachází Hotel u Velehradu, u něhož začínají tři naučné stezky – Fauna a flóra Chřibů, Naučná stezka Modřansko a Stezka porozumění, které Vás skrze místní zajímavosti zavedou do malebného údolí kolem rozhledny a rybníků až ke Královu stolu. Okolí obce je rovněž ideální k projížďkám na kole a v zimě na běžkách.

Obec Modrá získala v soutěži Vesnice roku v Programu obnovy venkova v letech 1995 a 2005 „Zlatou stuhu“ jako regionální a krajský vítěz, v roce 1996 „Zelenou stuhu za péči o zeleň“ a v letech 1998 a 2003 „Bílou stuhu za práci s mládeží“. Areál archeoskanzenu se stal v roce 2004 vítěznou stavbou v soutěži „O zlatou cihlu obnovy venkova Zlínského kraje“.

Modrá je známá i výborným vínem a není zde výjimkou i kvalitní voňavá slivovice. Mnohé návštěvníky jistě přilákají i zajímavé folklorní a společenské akce, o které zde není nouze. Za prohlídku stojí nejen národní kulturní památka Modrá na Díle, jako významná archeologická lokalita, ale i samotná obec spolu se svým malebným okolím.

Kostelík sv. Jana Křtitele

Malý kamenný kostelík sv. Jana stojí při archeologickém skanzenu, je hypotetickou replikou Velkomoravského kostela z 9. století, jehož základy jsou odkryty v těsné blízkosti této stavby. Replika byla vystavěna v letech 1998-2000.

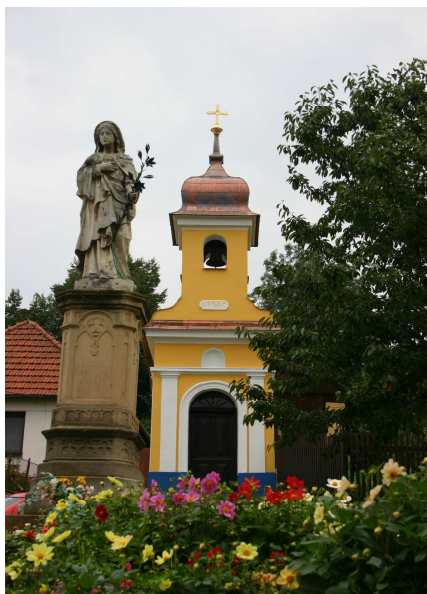
Původní základy kostela byly na tomto návrší objeveny už v roce 1911. Revizní průzkum, který však odkryl už jen negativy základů, zde proběhl v roce 1953. Přesto při něm byly získány stavební zbytky důležité pro komplexní vyhodnocení stavby a na podkladě rozboru okolního pohřebiště došlo i ke stanovení pravděpodobné doby, v níž byla stavba realizována. Tou dobou byl začátek 9. století, tedy období christianizace naddunajských Slovanů.

Vyhodnocením stavebních artefaktů se dospělo k některým zcela jasným závěrům, některým pravděpodobným závěrům a k některým hypotetickým předpokladům vyplývajícím však ze studia literatury a ze srovnání se stejně starými stavbami dosud stojícími v oblastech východisek misionářů christianizujících Moravany v průběhu 9. století.

Kostel na Modré byl postaven z lomového kamene sbíraného v nedalekých Chříbech. Kameny byly spojovány nestejně kvalitní maltou, v základech s příměsí hlíny, v nadzemní části s větším obsahem vápna. Téměř s jistotou šlo o stavbu celokamennou, jejíž zdi byly přinejmenším v interiéru omítnuty, bíle olíčeny a alespoň místy i barevně malovány. Rozlišena byla barva červenohnědá, modrošedá a černá. Lze uvažovat o tom, že původní kostel měl litou podlahu s cihlově červeným povrchem kladenou na štět z tříštěných kamínků a snad i podlahu z větších plochých kamenů. Počet a rozmístění oken, stejně jako další detaily interiéru v nadzemní masě kostela jsou hypotetické, neboť k tomu archeologický výzkum nepřinesl žádné poznatky. Vchod do kostela se nacházel na západní nebo jižní straně. Stejně tak lze jen uvažovat o tom, že stavba měla plochý, zřejmě dřevěný strop a sedlovitou konstrukcí střechy bez věžice. Samostatná střecha pravděpodobně sestávala z materiálu přírodního původu, snad šindelů, neboť hliněné vypalované komponenty podobné nálezům ze Starého města se při výzkumu nenalezly. I přes to byl kostel bezesporu významnou stavbou, jedním z nejstarších křesťanských kostelů v Pomoraví.

Na počátku 13. století, v cisterciácké fázi kostela na Modré, došlo pravděpodobně k jeho opravě, při níž byly strop a střecha zpevněny dvěma dvojicemi kamenných sloupů, nosníků věžice. Stěny byly vyspraveny kamennými kvádry a cihlami. Vnější vzhled kostela sv. Jana jak jej vzpomínají písemné prameny, se tím asi oproti stavbě velkomoravského do značné míry změnil. Právě stavební komponenty z období vrcholného a pozdního středověku jsou dodnes k vidění v rámci některých stavení ve vesnici Modrá. I ony jsou upomínkou na kdysi významnou stavbu, kostel na Modré u Velehradu.

Socha Panny Marie u kapličky z roku 1905

Kříž z roku 1876

Na konci obce Modrá směrem na Bunč se nabízí turistům i poutníkům místo k zastavení a odpočínutí. Před Mysliveckou hospodou pod stromy tam stojí křížek. Pískovcové dílo s Kristem na kříži pochází z roku 1876.

Svatojánský sloup

U hlavní silnice při okraji zástavby je od roku 1999 umístěn dřevěný Svatojánský sloup s vyrytou symbolikou a historií obce.

Králův stůl

Králův stůl je legendami opředený blok hrubozrnného pískovce o rozměrech přibližně 263 x 187 cm, výšky 1 m. Na kameni byly identifikovány keltské runy. Králův stůl je kámen vystupující ze skalního podloží, otesaný do zvláštního tvaru, který někteří považují za hlavu pratura, pravděpodobněji však jde o stylizovaný koňský hřbet se širokými třmeny (lavičkami) podél obou boků a s naznačenou koňskou šíjí, skloněnou k zemi. I dávná tradice tyto hory se jménem koně spojuje. Chřiby mívaly starobylé jméno Hřebice nebo Chřebice, v 15. století se na kupních smlouvách vyskytoval i název Hory hříběcí. Ptolemaios uvádí pro jižní moravské i české pohoří foneticky zkomolený název Hercyn-ský les, v cizině se užíval ještě v 16.stol.

Atraktivita obce Modrá:

1. Archeoskanzen Modrá

Archeoskanzen Modrá se nachází na okraji vesnice Modrá v okrese Uherské Hradiště. Jedná se archeologický skanzen představující život obyvatel Velké Moravy. K jeho otevření došlo v roce 2004. Po odborné stránce garantovaly projekt významné archeologické instituce – Moravské zemské muzeum v Brně (doc. Luděk Galuška) a Slovákcké muzeum v Uherském Hradišti (dr. Miroslav Vaškových), realizaci projektu zajistila obec Modrá.

Archeoskanzen tvoří sídliště s palisádovým opevněním, bránou a strážními věžemi. Uvnitř se nachází repliky soudobých staveb včetně polozemnicových chat, řemeslnického okrsku a domu představujícího sídlo místního velmože, tzv. paláce. Na návrší v těsné blízkosti areálu se nacházejí základy velkomoravského kostelíka, které odkryli postupně Jan Nevěřil (1911) a Vilém Hrubý (50. léta); poblíž něho byla postavena jeho novodobá replika, realizovaná v letech 1998-2000 na základě poznatků Hrubého výzkumu.

Všechny stavby byly vybudovány na základě archeologických nálezů z oblasti středního Pomoraví. Vedle samotných staveb se zde nachází také sakrální areál se slovanskými modlami, políčka a ohrady pro chov tehdejších zvířat. Současná podoba archeoskanzenu není definitivní – autoři projektu připravují jeho další rozšíření o další areály a propojení s církevním okrskem kolem kostelíka sv. Jana.

2. Areál „Živá voda“

V Obci Modrá byly vybudovány v lokalitě za Hotelem u skanzenu další dva areály. První je prioritně zaměřen na ukázkou významu vody v krajině. Je zde potok od pramene s vodními živočichy včetně ryb, který dále protéká po stěně expoziční budovy, kde je vidět skrze sklo malý vodopád. Potok končí v jezeře, které je děleno na dvě části se studenou a teplejší vodou. Ve studenější vodě bude možno vidět pstruhy, mníky a další chladnomilné místní ryby a v teplejší části velké kapry, candáty, sumce, vyzy velké, štiky, apod. Voda bude čištěna skrze moderní, přírodě blízké dočišťovací systémy. Budova expozice je ze čtyř pětin obklopena vodou a vstoupíte-li do podzemí, tak v prvním podzemním patře můžete vejít 8 metrů dlouhým průhledným tunelem do říše ryb. V tomto patře je podlaha 3,8m pod hladinou a můžete zde také nahlédnout přes okno do nejteplejší části – do mokřadu na žáby, líny a další teplomilnější živočichy. Pokud půjdete ještě o patro níž, dostanete se do II. podzemního patra, kde je možnost přes okno shlédnout 6,5m hlubinu s jejím životem i dotkový bazén s nepůvodními druhy u nás žijících ryb a dalších živočichů. Podzemní prostory jsou současně promítacími místnostmi. Projekce bude probíhat skrze telestěnu, ale i promítání na podlahu a strop. Druhý areál, tzv. naučně relaxační je určen k poznávání přírody i relaxaci. V dolní části navazuje na nový expoziční rybník. Tvoří jej zejména tzv. koupací biotop, což je v podstatě přírodní koupaliště s dočišťováním vody, plážemi a moly se skluzavkami pro děti. V tomto areálu vzniknou i čtyři biotopy, tvořící botanickou zahradu.

3. Přírodní rybníky

Historie soudobé rybníční sítě v katastru obce Modrá se začala psát již v 70. letech 20. století. V roce 1979 byl vybudován rybník Hráz, který se později začlenil spolu s dalšími pěti rybníky do soustavy (kaskády) průtočných nádrží na Modřanském potoce. Kaskáda byla systematicky budována v rozmezí let 1989 – 1999, měla pomoci regulovat tok potoka, zvýšit retenční schopnosti lokality a zabránit tak vzniku případných materiálních škod v důsledku přívalových vod (dlouhotrvajících a přívalových srážek, masivního odtávání sněhu).

Navíc se rybníky staly estetickou dominantou daného území. Promyšlená výstavba pomohly vodní plochy přirozeně a harmonicky začlenit do krajiny, přispět k její ekologické stabilizaci. Dalším přínosným vodohospodářským počinem v katastru obce Modrá byla v letech 1999 – 2000 realizace dvou rybníků s mokřadním biotopem v lokalitě pod obcí na tzv. Konventní louce.

Soustavu rybníků v katastrálním území obce Modrá je možné rozdělit do dvou částí:

1. Kaskáda průtočných nádrží na Modřanském potoce: rybník Hráz (0,89 ha; max. výška 220 cm, objem 11 000 m³), rybník Pravěk (0,5 ha – z toho 0,1 ha mokřad, max. výška 200 cm, objem 4 500 m³), rybník Orlová (0,39 ha – z toho 0,09 ha mokřad, 180 m² ostrov pro hnízdění ptactva, max. výška 180 cm, objem 2 500 m³), Grymův rybník (0,8 ha – z toho 0,1 ha mokřad, 130 m² ostrov pro hnízdění ptactva, max. výška 360 cm, objem 14 000 m³), rybník Komora (0,15 ha – z toho 0,01 ha mokřad, max. výška 190 cm, objem 1 500 m³), rybník Pod Smrkem (0,49 ha – z toho 0,09 ha mokřad, 110 m² ostrov pro hnízdění ptactva, max. výška 260 cm, objem 5 600 m³).

2. Rybníky pod obcí Modrá, lokalita Konventní louky: rybník Žabinec (0,89 ha – z toho 0,49 ha mokřad, max. výška 220 cm, objem 4 200 m³), Konventní rybník (1,5 ha – z toho 0,3 ha mokřad, max. výška 220 cm, objem 14 600 m³)

Vodní plochy jsou citlivě začleněny do okolní krajiny, pozornost byla věnována také výsadbě břehových dřevin (vrby, olše), které mají mimo jiné zpevnit hráze jednotlivých rybníků. V rybnících žije druhově pestrá osádka ryb, jejíž skladba byla podřízena hlavnímu cíli, udržet kvalitu vody v nádrži. Druhotně se přidala též možnost extenzivního rybolovu, který s sebou nese jistá ekologická rizika, je ale na druhé straně zdrojem příjmů. Údržba vodních ploch je nákladná, leč potřebná. Jen bude-li zachována kvalita prostředí, vodního i přilehlých břehů, může být zachována existující druhová diverzita lokality (mnoho druhů žab – skokan zelený, skokan skřehotavý, čolci hnědí i horští, mloci skvrnití, užovka podplamatá, hořavka duhová, skorec vodní, ledňáček říční, volavky popelavé, čápi bílí i černí...).

4. Náuční stezka Fauna a flóra Chřibů

5. Náuční stezka Modřadnsko

6. Tradícia vinárstva

